

friskna. *Dö af en s.* — *Syn.* Krankhet, Opaslighet, Illamående, Eländighet. — *Ss.* *S-sorsak.*

SJUKDOMSANLAG, n. 5. I kroppen varande anlag till någon viss sjukdom.

SJUKDOMSBILD, m. 3. Framställning af alla en sjukdoms symtomer.

SJUKDOMSFALL, n. 5. Fall, händelse, att någon insjuknat.

SJUKDOMSFÖRFALL, n. 5. Förfall, hinder till följe af sjukdom.

SJUKDOMSHISTORIA, f. 3. pl. — *orier.* Berättelse om en sjukdoms gång ifrån början till slut, jemte anförande af de medel, som deremot blifvit använda, och den verkan de hvar för sig visat.

SJUKDOMSTECKEN, n. 5. 1) Tecken till en sjukdom. — 2) *Se Symtom.*

SJUKDOMSÄMNE, n. 4. Ämne i kroppen, hvilket förorsakar en sjukdom.

SJUKFÄRG, m. 5. Den färg, som sjukas hy vanligtvis har.

SJUKHUS, n. 5. Hus, der sjuka emottagas till vård. — *Syn.* Hospital, Lasarett.

SJUKKOST, m. sing. *Se Sjukmat.*

SJUKKLIG, a. 2. 1) Ej rätt frisk, ofta angripen af sjukdom, utsatt för opaslighet. *En s. människa.* — 2) Osund. *S. tid*, då många angripas af sjukdom. *Det är mycket s-t*, många äro sjuka.

SJUKKLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara sjuklig.

SJUKKLING, c. 2. Sjuklig människa.

SJUKLISTA, f. 1. Lista på sjuka, t. ex. på ett sjukhus.

SJUKMAT, m. sing. Mat, tjenlig för sjuka.

SJUKNA, v. n. 1. Blifva sjuk. I samma mening säges äfv. *S. in, ned.* — *Sjuknande*, n. 4.

SJUKRUM, n. 5. Rum, der någon ligger sjuk, eller der sjuka inrymmas.

SJUKSAL, m. 2. Stort sjukrum på sjukhus.

SJUKSKEPP, n. 5. Särskilt, en flotta tillhörigt skepp, hvarpå sjuka vårdas.

SJUKSOPPA, f. 1. Soppa, tjenlig för sjuka.

SJUKSÅNG, f. 2. Sång, der någon ligger sjuk; sång, som användes för sjuka. *Ligga på s-en*, vara sjuk. *Jag fann honom på s-en*, sjuk.

SJUMÄNNING, f. 2. (bot.) Växt, som hör till Heptandria.

SJUNDE (*u* långt), a. 4. Ordningstal. Som är näst efter den sjetta. *Hvar s. dag, vecka. För det s.*

SJUNDEDEL (*u* långt), m. 2. En del af ett helt, hvilket är deladt i sju lika stora delar.

SJUNGA, sjünnga, v. n. o. a. 3. Impf. *Sjöng* (föräldr. *Söng* ell. *Sang*); pl. *Sjöngo* (föräldr. *Söngo, Sungo*). Sup. *Sjungit* (föräldr. *Sungit*). Part. pass. *Sjungen* (föräldr. *Sungen*). 1) Medelst rösten frambringa en följd af musikaliska, till höjd och djup bestämbara toner, som väsendtligt skilja sig ifrån språkljuden, men låta förbinda sig med dessa. Säges äfv. om vissa slags fåglar (Sångfåglar). *Sitta och s. S. en psalm, en visa. S. på en visa. S. basen, diskanten. S. om något. S. till ett instrument*, i sin sång beledsagas deraf. *S. bört, fram*, *se Bortsjunga. Framsjunga.* — *S. efter*, såsom någon sjungit förut. — *S. för någon*, för att roa honom. *S. för*, sjunga, för att undervisa någon, eller för att låta honom höra, huru han skall sjunga. — *S. någon i sömn*, tilldessa han somnar. — *S. ihöp*, sjunga tillsammans på en gång; äfv. för-

samla, hopbringa medelst sång. — *S. igenom*, *se Genomsjunga.* — *S. in*, låta inträda under sång. — *S. om*, sjunga ånyo. — *S. ur annan ton, ur samma ton*, i annan, samma tonart; (fig. fam.) *s. ur annan ton*, föra annat språk; *s. ur samma ton*, föra samma språk, alltid säga ett och samma. — *S. út*, upphöra att sjunga; äfv. sjunga till slut; äfv. sjunga med hög, klar, tydlig röst; äfv. (fig. fam.) säga rent ut sin tanka. (Fig. fam.) *Han har sjungit ut*, med honom är det förbi. — *S. öfver*, *se Öfversjunga.* — *Syn.* Tralla, Nunna, Gnola. — 2) Dikta såsom skalden; i vers fira, pris. *S. ens lof. Sjung, skaldemö, de värf, &c.* — 3) (mest impersonelt) Säges om det efterljud, som höres af metaller, hvilka frambragt starkt skallande eller klingande toner. *Det s-ger i kyrkklockor efter ringning.* — 4) Brukas likaledes om vissa ljud, som likna sångljud. Äfv. i denna mening impersonelt. *Det s-ger i örnen*, jag tycker mig förnimma liksom sjungande ljud i örnen. — *S-ude*, part. pres. *S. flickor.* — Brukas adjektivt och fam. i meningen af: förträfflig, utomordentlig, t. ex.: *S. före. S. köp*, utomordentligt godt k. — *Sjungande*, n. 4. o. *Sjungning*, f. 2.

SJUNKA, sjünnga, v. n. 3. Impf. *Sjönk* (föräldr. *Sönk, Sank*); pl. *Sjönko* (föräldr. *Sönko, Sunko*). Sup. *Sjunkit* (föräldr. *Sunkit*). Part. pass. *Sjunken* (föräldr. *Sunken*). 1) Gå till botten (i sjö, flod, vätska). *Skeppet sjönk. S. till botten.* — 2) Blifva lägre, sänka sig, falla, nedgå, digna. *Vatnet i sjön har sjunkit. Barometern har sjunkit. Jorden sjönk undan honom. Han sjönk till hennes fötter. Huset s-ker*, sätter sig. *Städer hafva sjunkit*, blifvit uppslukade i jorden, begrafna under vatnet. *Solen s-ker i vester*, går ned. *Månen s-ker i moln*, nedgår i moln. *S. i ens famn*, sakta falla i ens f. *S. i vanmakt*, förlora sansen. *S. ihöp, in, ned*, *se Hopsjunka, &c.* — 3) (fig.) Minskas, aftaga. *Modet s-ker.* — 4) (om ljud, toner) Blifva lägre. *Hennes röst hade sjunkit en half ton.* — *Sjunkande*, n. 4. o. *Sjünkning*, f. 2.

SJUNKNINGSMÅN, m. sing. Huru mycket som beräknas att ett föremål (t. ex. ett hus) skall komma att sjunka.

SJUPP, m. 2. Ett rofdjur i Amerika, med smal, något upphöjd nos, fingerlika tår, och svansen hälften så lång som den alnslånga kroppen. Doppar alltid sitt rof i vatten, innan han förtär det, hvaraf han äfven fått namnet Tvättbjörn. Procyon Lotor. — *Ss. S-skin, -skinnspeles.*

SJURYGG, m. 2. *Se Stenbit.*

SJUSOFVARE, m. 5. 1) Benämning på sju kristna bröder, som enligt legenden voro drabantter hos kejsar Decius och blefvo af honom inmurade i en håla på berget Kelion, der de föllo i sömn och vaknade först 195 år derefter, under kejsar Theodosius. — 2) (fig. fam.) En, som soffer länge på morgnarna. *En s.*

SJUSOFVARMUS, f. 5. pl. — *möss.* Djurart af Gnagarne, som ligger i dvala öfver vintern. Myoxus Glis.

SJUSTJERNAN, f. sing. def. ell. **SJUSTJERNORNA**, f. 1. pl. En bekant stjernbild, bestående af sju nära intill hvarandra belägna stjernor.

SJUTAL, n. 5. Räknetalet sju.

SJUTIO, grundtal. Sju gånger tio. *S. år gammal.* — Skrifves af några *Sjutio*.

SJUTTONDE, ordningstal. Som följer i ordningen näst efter den sextionde nionde. — Äfv. *Sjutionde*.